

Arrest

nr. 231 889 van 29 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Marcel Broodthaersplein 8/5
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HENDRICKX en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers die verklaren de Venezolaanse nationaliteit te bezitten, dienen op 15 februari 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Zij worden afzonderlijk gehoord op 5 maart 2018 en 16 oktober 2018 op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk Spaans en in aanwezigheid van hun advocaat.

1.2. Op 18 december 2018 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van beide verzoekers. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit San Cristóbal (staat Tachira) en bent u Venezolaans staatsburger. In 2010 begon u te werken als regisseur voor de staatstelevisie. U moest programma's en propagandafilmpjes regisseren waarin de deugden van het regime en Chávez bejubeld werden. U en uw collega's werden ook aangespoord om de zender gewapenderhand te verdedigen als er pogingen zouden worden ondernomen om de zender over te nemen. Toen u echter in de televisieprogramma's ook de schaduwzijden van het regime wenste te tonen en niet wilde deelnemen aan de corrupte praktijken op de zender, werd u echter steeds meer aan de kant geduwd. Waar u aanvankelijk nog op de hoogte was van gevoelige informatie, onder meer in het kader van het programma “alo presidente”, werd u steeds minder betrokken bij programma's met gevoelige informatie. Toen uw moeder in november 2010 ziek werd, besloot u thuis te blijven. Na haar overlijden in januari 2011 keerde u terug naar uw werk. Daar werd u onmiddellijk naar de dienst Human Resources gesommeerd, waar u meegedeeld werd dat uw contract bij de tv niet verlengd zou worden. U moest onmiddellijk uw badge afgeven. Toen u hierna naar huis terugkeerde, werd u door enkele agenten van de SEBIN (inlichtingendienst) tegengehouden. Ze namen u mee in een minibus. U moest instappen en daar werd van u geëist dat u nooit meer in de mediasector mocht werken. Er werd hierbij geen geweld gebruikt; evenmin werden er bedreigingen geuit. Hierna mocht u beschikken. Sindsdien werkte u op informele wijze. Begin 2017 vertrok u tevergeefs naar Chili en Peru op zoek naar een beter leven. Na vier maanden kwam u echter onverrichterzake naar Venezuela terug. Aangezien uw echtgenote het economisch alleen niet kon bolwerken – ze runde samen met haar moeder een kopieerzaak –, besloot u rond juni 2017 opnieuw in de mediasector te solliciteren, omdat u meende dat er sinds uw werk voor de staatstelevisie genoeg tijd voorbij was gegaan. U bezorgde uw curriculum vitae aan vier zenders. Nooit kreeg u echter antwoord op uw sollicitatie. In september 2017 werd u plots op straat opnieuw door agenten van de SEBIN meegenomen naar een minibus, waar u in niet mis te verstane bewoordingen gezegd werd dat u niet meer in de mediasector mocht werken: indien u dit toch zou doen, zouden u en uw gezin verdwijnen. Hevig geschrokken, keerde u naar huis terug en bracht u uw echtgenote op de hoogte van hetgeen u meegemaakt had. Sindsdien had u het gevoel achtervolgd te zijn, hoewel u niet meteen concrete aanwijzingen had dat dit daadwerkelijk het geval was. Enkele maanden later, in december 2017, werd de kopiewinkel van uw echtgenote, net zoals dat reeds eerder in 2015 het geval geweest was, overvallen. Nog eens enkele weken later, in de loop van januari 2018, ontving uw schoonmoeder drie telefoontjes van onbekenden waarbij er geld afgeperst werd. Indien ze niet zou betalen, zou haar dochter, i.e. uw echtgenote, ontvoerd of vermoord worden. Na het tweede telefoontje probeerden uw echtgenote en uw schoonmoeder bij twee politiediensten klacht in te dienen. Bij de tweede politiedienst werd het telefoonnummer dat uw schoonmoeder opbelde getraceerd en zo kwam men te weten dat zij vanuit de Santa-Ana-gevangenis werd opgebeld. Toen werd aan uw schoonmoeder en aan uw echtgenote gezegd dat ze zich geen zorgen moesten maken, omdat de oproepen uit de gevangenis kwamen. Uit angst voor de hele situatie – jullie vreesden dat u vermoord of gevangen gezet zou worden of dat er iets met uw familie zou gebeuren – besloten jullie Venezuela te verlaten en naar België, waar uw schoonbroer al woont, te komen. Op 15 februari 2018 verzochten jullie hier om internationale bescherming. Sinds uw aankomst in België werd uw schoonmoeder niet meer telefonisch bedreigd. Hieruit leidde u af dat de bellers wisten dat u niet meer in Venezuela was. Door de samenloop van omstandigheden kwam u tot de overtuiging dat het de SEBIN was die achter de dreigtelefoontjes zat. U voegde hieraan toe tevens de lamentabele economische situatie te vrezen en gezondheidsproblemen te hebben.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw paspoort en dat van uw dochter; uw identiteitskaart en deze van uw dochter; uw geboorteakte en deze van uw dochter; uw moeders overlijdensakte; enkele opleidingscertificaten; enkele aanbevelingsbrieven waaruit blijkt dat u in de mediasector heeft gewerkt; verschillende documenten waaruit blijkt dat u voor de Venezolaanse staatstelevisie (Venezolana de Televisión) heeft gewerkt; een waterfactuur d.d. 24 augustus 2009 om uw woonplaats in 2009 aan te tonen; enkele documenten van de Venezolaanse belastingdienst ter staving van het bestaan van de kopiewinkel van uw echtgenote; verschillende Belgische en Venezolaanse medische attesten ter staving van uw gezondheidsproblemen; en uw elektronisch vliegticket ter staving van uw reis van Bogotá (Colombia) naar Brussel op 14 februari 2018.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan er geen enkel geloof gehecht worden aan de dreigtelefoontjes die jullie in januari 2018 ontvangen zouden hebben. Tussen uw opeenvolgende verklaringen en deze van uw echtgenote slopen in dit verband immers verschillende tegenstrijdigheden. Zo verklaarde u dat er in de aan uw schoonmoeder gerichte dreig telefoons **niet verteld werd of de persoon of personen in naam van een bepaalde groepering of instantie belde(n)** (CGVS II, p. 15). Volgens uw echtgenote **identificeerden de bellers zich echter als de Rastrojos**, een Colombiaanse beweging (CGVS II, p. 5). Verder zei u bij uw eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal dat u vermoedde dat uw echtgenote en haar moeder **na de eerste dreigtelefoon** al klacht indienden (CGVS I, p. 13). Bij uw tweede onderhoud zei u echter dat de klacht **enkele dagen na het tweede telefoontje** ingediend werd (CGVS II, p. 4). Hiermee geconfronteerd, weet u de tegenstrijdigheid aan de zenuwen en stipte u aan dat uw tweede versie de juiste was (CGVS II, p. 13). Een louter wijzigen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet overtuigen als uitleg, temeer daar uw echtgenote beweerde dat zij en haar moeder reeds **de dag na het eerste dreigtelefoontje** klacht indienden (CGVS echtgenote II, p. 3). U verklaarde dat de politie aan uw echtgenote en uw schoonmoeder gezegd had dat de dreigtelefoon afkomstig was **uit een gevangenis in Tachira, de staat waar jullie woonden**, met name de gevangenis Santa Ana (CGVS II, p. 8; p. 14). Uw echtgenote beweerde dan weer dat de telefoonoproep afkomstig was **uit een gevangenis gelegen aan de andere kant van het land, in de staat Bolivar, vermoedelijk El Dorado genaamd** (CGVS echtgenote II, p. 3; p. 5). Gelet op deze ernstige tegenstrijdigheden en gelet op jullie verklaringen dat de drie dreig telefoons van hetzelfde nummer afkomstig waren (CGVS II, p. 14; CGVS echtgenote II, p. 4), kan er geen enkel geloof meer gehecht worden aan jullie bewering dat jullie in januari 2018 telefonisch werden bedreigd.

Aangezien jullie een verband legden tussen de dreig telefoons van januari 2018 en de eerdere bedreiging door de SEBIN in september 2017 – u was weliswaar niet 100% zeker dat er een verband was, maar u gelooft niet dat de opeenvolging van de gebeurtenissen puur toeval was – (CGVS II, p. 7; CGVS echtgenote II, p. 4-5), komt hierdoor tevens de geloofwaardigheid van het door u beschreven incident met de SEBIN op de helling te staan.

Dat hieraan slechts weinig geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit het feit dat u uw sollicitatie bij diverse media in de loop van 2017, i.e. de aanleiding van de bedreiging van september 2017, niet aannemelijk heeft gemaakt. Ook in dit verband sloop er immers een tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen. Bij uw eerste onderhoud zei u dat nadat u uw curriculum vitae aan de televisie van Tachira had bezorgd, u **een tweede keer teruggegaan was** om nogmaals uw cv in te dienen. U had toen een gesprek met de secretaresse van het programmabeheer (gerencia de programas) die u enkel bevestigde dat ze uw curriculum vitae al hadden ontvangen, waardoor u begreep dat ze uw sollicitatie niet in aanmerking namen (CGVS I, p. 8). Bij uw tweede onderhoud zei u echter dat u op vier verschillende plaatsen, onder meer bij Televisión Regional de Tachira, solliciteerde, en dat u naar elke plaats slechts één keer ging om uw curriculum vitae af te geven. U kreeg nooit antwoord en **u nam hierop nooit het initiatief om nog eens naar uw sollicitatie te informeren** (CGVS II, p. 10). Hiermee geconfronteerd, erkende u door de zenuwen bij uw eerste onderhoud gezegd te hebben dat u was teruggekeerd naar de zender. U voegde hieraan echter toe dat u er niet naar was teruggekeerd (CGVS II, p. 13). Ook hier kan een loutere wijziging van uw verklaringen niet als overtuigende rechtvaardiging worden beschouwd. Aangezien u uw sollicitatie niet aannemelijk heeft gemaakt, wordt wederom de geloofwaardigheid van de bedreiging door de SEBIN, die hier het rechtstreekse gevolg van was, ernstig ondergraven.

Dat aan uw problemen omwille van uw werk in de mediasector in 2010 en de daarop volgende sollicitaties in de mediasector in 2017 geen geloof meer gehecht kan worden, blijkt voorts uit een ernstige ongerijmdheid in uw opeenvolgende verklaringen. Aanvankelijk beweerde u dat u begin 2017

naar Chili en Peru was vertrokken, omdat u **uw leven wilde redden naar aanleiding van de sterke bedreigingen op u vanwege de regering** (CGVS I, p. 3). Even later zei u evenwel dat het eerste gesprek met de SEBIN in 2011 niet als een bedreiging, maar eerder als een waarschuwing, moest worden gezien. U erkende dat **uw enige echt ernstige probleem voor september 2017 uw diabetes** was (CGVS I, p. 7; CGVS II, p. 3).

Dat er aan uw problemen met de SEBIN geen geloof kan worden gehecht, blijkt tot slot uit jullie houding. Uit jullie verklaringen blijkt immers dat jullie sinds uw beweerde problemen even naar Colombia zijn geweest ter voorbereiding van jullie definitief vertrek naar Europa en dat jullie daarna nog enkele dagen naar Venezuela zijn teruggekeerd (CGVS I, p. 12). Uw terugkeer naar Venezuela, waar u vreesde dat de SEBIN u zou doen verdwijnen (CGVS I, p. 12), is slechts moeilijk in overeenstemming te brengen met de ernst van de door u beweerde vrees. Hieraan kan overigens nog toegevoegd worden dat uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt dat jullie pas in januari 2018 na de dreigtelefoons beslisten om Venezuela te verlaten: ook na de overval in december 2017 (en bijgevolg enkele maanden nadat u in september 2017 door de SEBIN werd bedreigd) hadden jullie nog steeds niet beslist om Venezuela te verlaten (CGVS echtgenote II, p. 5). Ook dit ondergraaft de ernst van uw beweerde vrees voor de SEBIN.

Bovenstaande bevindingen nopen ertoe te besluiten dat er aan jullie asielrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen.

U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit

klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

*Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, waarnaar u ook verwees (CGVS I, p. 13), merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende verzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).*

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u toegang had tot de arbeidsmarkt, dat jullie een goede zaak hadden, dat jullie het onderwijs van uw dochter, voedsel en kledij konden betalen en dat jullie financiële hulp kregen van uw in België verblijvende schoonbroer die jullie vliegtickets heeft betaald (CGVS I, p. 2; p. 7; CGVS II, p. 4; p. 13). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen, zoals de guerrillabewegingen uit Colombia, de Bolivarian Liberation Forces en de stedelijke colectivos, hun criminele activiteiten combineren met een politiek discours ter ondersteuning van het Chávez project, is economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflictgerelateerd en doorgaans doelgericht van aard. Het CGVS erkent dat crimineel geweld er wijdverspreid, doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. U gaf ook aan dat er

veel crimineel geweld is en dat u en uw familieleden meermaals werden overvallen (CGVS II, p. 3). U en uw echtgenote erkenden echter dat het loutere feit overvallen geweest te zijn geen reden was om te vertrekken (CGVS II, p. 3; CGVS echtgenote II, p. 5).

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In de mate dat u verwijst naar jullie medische problemen en aanvoert dat u in Venezuela geen toegang zal hebben tot adequate medische zorg (CGVS I, p. 3-4; p. 7; CGVS II, p. 2), wijst het Commissariaat-generaal erop dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw asielverzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteit, uw nationaliteit, de identiteit en nationaliteit van uw dochter, het overlijden van uw moeder, uw opleiding en uw vroegere professionele activiteiten in de mediasector, uw woonplaats in 2009, de professionele activiteiten van uw echtgenote, uw gezondheidssituatie en uw legale reis van Colombia naar België staan hier immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit San Cristóbal en bent u Venezolaans staatsburger. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielmotieven integraal baseert op de asielmotieven die door uw echtgenoot werden ingeroepen. Zo bevestigde u dat hij met de SEBIN (geheime dienst) in de problemen kwam omdat hij ondanks een eerdere waarschuwing van de geheime dienst toch in de mediasector gesolliciteerd had, dat uw zaak twee keer werd overvallen, dat uw moeder in januari 2018 dreigtelefoons kreeg waarin er door de bellers die zich identificeerden als de Rastrojos, een paramilitaire Colombiaanse groepering, mee gedreigd werd om u te ontvoeren en te vermoorden en dat jullie een verband legden tussen de dreigtelefoons en de problemen van uw echtgenoot met de SEBIN. Jullie hadden tevens gezondheidsproblemen. Op 15 februari 2018 verzochten jullie om internationale bescherming in België. U verklaarde niet naar Venezuela terug te kunnen keren uit vrees dat u of uw familieleden vermoord zullen worden. Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u uw paspoort, uw identiteitskaart en enkele medische documenten (in verband met uw kanker die u heeft gehad) neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient daarnaast te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming volledig baseert op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot. In het kader van zijn asiolverzoek heb ik een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan er geen enkel geloof gehecht worden aan de dreigtelefoontjes die jullie in januari 2018 ontvangen zouden hebben. Tussen uw opeenvolgende verklaringen en deze van uw echtgenote slopen in dit verband immers verschillende tegenstrijdigheden. Zo verklaarde u dat er in de aan uw schoonmoeder gerichte dreigtelefoons **niet verteld werd of de persoon of personen in naam van een bepaalde groepering of instantie belde(n)** (CGVS II, p. 15). Volgens uw echtgenote **identificeerden de bellers zich echter als de Rastrojos**, een Colombiaanse beweging (CGVS II, p. 5). Verder zei u bij uw eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal dat u vermoedde dat uw echtgenote en haar moeder **na de eerste dreigtelefoon** al klacht indienden (CGVS I, p. 13). Bij uw tweede onderhoud zei u echter dat de klacht **enkele dagen na het tweede telefoontje** ingediend werd (CGVS II, p. 4). Hiermee geconfronteerd, weet u de tegenstrijdigheid aan de zenuwen en stipte u aan dat uw tweede versie de juiste was (CGVS II, p. 13). Een louter wijzigen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet overtuigen als uitleg, temeer daar uw echtgenote beweerde dat zij en haar moeder reeds **de dag na het eerste dreigtelefoontje** klacht indienden (CGVS echtgenote II, p. 3). U verklaarde dat de politie aan uw echtgenote en uw schoonmoeder gezegd had dat de dreigtelefoon afkomstig was **uit een gevangenis in Tachira, de staat waar jullie woonden**, met name de gevangenis Santa Ana (CGVS II, p. 8; p. 14). Uw echtgenote beweerde dan weer dat de telefoonoproep afkomstig was **uit een gevangenis gelegen aan de andere kant van het land, in de staat Bolivar, vermoedelijk El Dorado genaamd** (CGVS echtgenote II, p. 3; p. 5). Gelet op deze ernstige tegenstrijdigheden en gelet op jullie verklaringen dat de drie dreigtelefoons van hetzelfde nummer afkomstig waren (CGVS II, p. 14; CGVS echtgenote II, p. 4), kan er geen enkel geloof meer gehecht worden aan jullie bewering dat jullie in januari 2018 telefonisch werden bedreigd.

Aangezien jullie een verband legden tussen de dreigtelefoons van januari 2018 en de eerdere bedreiging door de SEBIN in september 2017 – u was weliswaar niet 100% zeker dat er een verband was, maar u gelooft niet dat de opeenvolging van de gebeurtenissen puur toeval was – (CGVS II, p. 7; CGVS echtgenote II, p. 4-5), komt hierdoor tevens de geloofwaardigheid van het door u beschreven incident met de SEBIN op de helling te staan.

Dat hieraan slechts weinig geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit het feit dat u uw sollicitatie bij diverse media in de loop van 2017, i.e. de aanleiding van de bedreiging van september 2017, niet aannemelijk heeft gemaakt. Ook in dit verband sloop er immers een tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen. Bij uw eerste onderhoud zei u dat nadat u uw curriculum vitae aan de televisie van Tachira had bezorgd, u **een tweede keer teruggegaan was** om nogmaals uw cv in te dienen. U had toen een gesprek met de secretaresse van het programmabeheer (gerencia de programas) die u enkel bevestigde dat ze uw curriculum vitae al hadden ontvangen, waardoor u begreep dat ze uw sollicitatie niet in aanmerking namen (CGVS I, p. 8). Bij uw tweede onderhoud zei u echter dat u op vier verschillende plaatsen, onder meer bij Televisión Regional de Tachira, solliciteerde, en dat u naar elke plaats slechts één keer ging om uw curriculum vitae af te geven.

U kreeg nooit antwoord en **u nam hierop nooit het initiatief om nog eens naar uw sollicitatie te informeren** (CGVS II, p. 10). Hiermee geconfronteerd, erkende u door de zenuwen bij uw eerste onderhoud gezegd te hebben dat u was teruggekeerd naar de zender. U voegde hieraan echter toe dat u er niet naar was teruggekeerd (CGVS II, p. 13). Ook hier kan een loutere wijziging van uw verklaringen niet als overtuigende rechtvaardiging worden beschouwd. Aangezien u uw sollicitatie niet aannemelijk

heeft gemaakt, wordt wederom de geloofwaardigheid van de bedreiging door de SEBIN, die hier het rechtstreekse gevolg van was, ernstig ondergraven.

Dat aan uw problemen omwille van uw werk in de mediasector in 2010 en de daarop volgende sollicitaties in de mediasector in 2017 geen geloof meer gehecht kan worden, blijkt voorts uit een ernstige ongerijmdheid in uw opeenvolgende verklaringen. Aanvankelijk beweerde u dat u begin 2017 naar Chili en Peru was vertrokken, omdat u **uw leven wilde redden naar aanleiding van de sterke bedreigingen op u vanwege de regering** (CGVS I, p. 3). Even later zei u evenwel dat het eerste gesprek met de SEBIN in 2011 niet als een bedreiging, maar eerder als een waarschuwing, moest worden gezien. U erkende dat **uw enige echt ernstige probleem voor september 2017 uw diabetes** was (CGVS I, p. 7; CGVS II, p. 3).

Dat er aan uw problemen met de SEBIN geen geloof kan worden gehecht, blijkt tot slot uit jullie houding. Uit jullie verklaringen blijkt immers dat jullie sinds uw beweerde problemen even naar Colombia zijn geweest ter voorbereiding van jullie definitief vertrek naar Europa en dat jullie daarna nog enkele dagen naar Venezuela zijn teruggekeerd (CGVS I, p. 12). Uw terugkeer naar Venezuela, waar u vreesde dat de SEBIN u zou doen verdwijnen (CGVS I, p. 12), is slechts moeilijk in overeenstemming te brengen met de ernst van de door u beweerde vrees. Hieraan kan overigens nog toegevoegd worden dat uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt dat jullie pas in januari 2018 na de dreigtelefoons beslisten om Venezuela te verlaten: ook na de overval in december 2017 (en bijgevolg enkele maanden nadat u in september 2017 door de SEBIN werd bedreigd) hadden jullie nog steeds niet beslist om Venezuela te verlaten (CGVS echtgenote II, p. 5). Ook dit ondergraaft de ernst van uw beweerde vrees voor de SEBIN.

Bovenstaande bevindingen nopen ertoe te besluiten dat er aan jullie asielrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*,

4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, waarnaar u ook verwees (CGVS I, p. 13), merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende verzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u toegang had tot de arbeidsmarkt, dat jullie een goede zaak hadden, dat jullie het onderwijs van uw dochter, voedsel en kledij konden betalen en dat jullie financiële hulp kregen van uw in België verblijvende schoonbroer die jullie vliegtickets heeft betaald (CGVS I, p. 2; p. 7; CGVS II, p. 4; p. 13). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen, zoals de guerrillabewegingen uit Colombia, de Bolivarian Liberation Forces en de stedelijke colectivos, hun

criminele activiteiten combineren met een politiek discours ter ondersteuning van het Chávez project, is economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflictgerelateerd en doorgaans doelgericht van aard.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld er wijdverspreid, doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. U gaf ook aan dat er veel crimineel geweld is en dat u en uw familieleden meermaals werden overvallen (CGVS II, p. 3). U en uw echtgenote erkenden echter dat het loutere feit overvallen geweest te zijn geen reden was om te vertrekken (CGVS II, p. 3; CGVS echtgenote II, p. 5).

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In de mate dat u verwijst naar jullie medische problemen en aanvoert dat u in Venezuela geen toegang zal hebben tot adequate medische zorg (CGVS I, p. 3-4; p. 7; CGVS II, p. 2), wijst het Commissariaat-generaal erop dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw asielverzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteit, uw nationaliteit, de identiteit en nationaliteit van uw dochter, het overlijden van uw moeder, uw opleiding en uw vroegere professionele activiteiten in de mediasector, uw woonplaats in 2009, de professionele activiteiten van uw echtgenote, uw gezondheidssituatie en uw legale reis van Colombia naar België staan hier immers niet ter discussie."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Aan uw identiteit, uw nationaliteit en uw medische historiek, zoals deze uit uw documenten blijken, wordt niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel roepen verzoekers de schending in van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 48/4 § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de weigering van de vluchtelingenstatus stellen verzoekers dat voor het beoordelen van de vrees voor vervolging het standpunt van het UNHCR over de toepassing van het Vluchtelingenverdrag in een situatie van gewapend conflict en geweld van 2 december 2016 in acht genomen moet worden. Zij stellen dat daarin een aantal belangrijke principes naar voor geschoven worden voor de beoordeling van de vrees voor vervolging in een context zoals deze in Venezuela en citeren paragrafen 12, 18 en 19 van deze Guidelines. Toegepast op de situatie in Venezuela merken verzoekers het volgende op: "De

situatie in Venezuela is zeer complex en wordt gekenmerkt door mensenrechtenschendingen op grote schaal. Zowel burgerlijke en politieke als socio-economische basisrechten worden geschonden. Deze mensenrechtenschending zijn het gevolg van een politiek beleid en worden grotendeels begaan door de staat. Ook paramilitaire- en criminele bendes begaan geweld ten aanzien van burgers maar in veel gevallen kan niet simpelweg gesproken worden van criminele bendes omdat er een link is met de staat en een achterliggende politiek. Mensenrechtenschendingen nemen verschillende vormen aan: gewelddadige repressie van iedereen die kritisch durft te zijn ten aanzien van het regime; geweld door bendes die gesteund of getolereerd worden door de staat; sociaal en economisch geweld in de vorm van de onbeschikbaarheid van elementaire levensmiddelen, het aan burgers onttrekken van buitenlandse humanitaire hulp en het van partijsteun afhankelijk maken van toegang tot basiszaken zoals voedsel. Onderstaande objectieve landeninformatie van bronnen als de VN en Inter American Commission for Human Rights (IACHR) tonen aan dat burgers dagelijks het slachtoffer worden van deze situatie die volgens de voorspellingen enkel zal verergeren."

Wat de veiligheidssituatie betreft verwijzen verzoekers naar de COI Focus Venezuela Situation Sécuritaire van 29 april 2018 (update) en stellen: *"Venezuela is het tweede meest gewelddadige land ter wereld, en hoofdstad Caracas de tweede gevaarlijkste stad. Het aantal geregistreerde gewelddadige moorden in Venezuela in 2016 is 10 keer hoger dan het gemiddelde op wereldniveau"*. Verzoekers wijzen er verder ondermeer op, met verwijzing naar rapporten van OFPRA van november 2016, IACHR Inter-American Commission on Human Rights van juni 2018 en Human Rights Watch van november 2017 dat *"het geweld een impact heeft op het dagelijkse leven van de volledige bevolking"*, dat verschillende bendes en paramilitaire groeperingen actief zijn en geweld uitoefenen ten aanzien van de bevolking en dat in veel gevallen *"zijn ze ofwel politiek gelinkt aan de overheid of worden ze getolereerd door de overheid"*, terwijl *"iedereen die zich kritisch uit ten aanzien van het regime vervolging [riskeert]"* en er straffeloosheid heerst.

Verder voeren verzoekers aan dat *"[d]e bevolking slaagt er niet meer in te voorzien in elementaire basisbehoeften en de situatie zal verder verslechteren"* en verwijzen naar rapporten van UN Human Rights Office of the High Commissioner van juni 2018 en IACHR Inter-American Commission on Human Rights van december 2017 om aan te tonen dat de volledige bevolking slachtoffer is, dat de staat bewust weigert de situatie van haar bevolking te verbeteren door het weigeren van humanitaire hulp en dat de *"reeds zeer beperkte toegang tot economische en sociale rechten verder beperkt [wordt] door ze afhankelijk te maken van loyaliteit aan de heersende partij en door corruptie"*.

Verder argumenteren verzoekers dat in de beoordeling of verzoekers slachtoffer van vervolging zijn, de socio-economische situatie moet betrokken worden en *"dat de bevolking niet meer kan voorzien in elementaire levensbehoeften. Dat de staat hiervoor verantwoordelijk is en het de schaarse middelen verder politiek instrumentaliseert door de toegang te beperken tot mensen die loyaal zijn aan het regime, is een belangrijke factor die een impact heeft op elementaire rechten zoals het recht op leven en op de fysieke en psychische integriteit,..."*. Verzoekers stellen dat het CGVS *"onvoldoende onderzoek [heeft] gevoerd naar de impact hiervan op het leven van verzoekers"* en dat *"[o]ndanks het feit dat zij hierover niet bevraagd werden, besluit het CGVS dat niet aangetoond is dat zij zich in een precarie situatie bevinden (onder subsidiaire bescherming)"*. Zij wijzen er op dat *"[v]erzoeker is nochtans diabetes type 1 patient (auto-immuunziekte) (zie stuk 3) en verzoeker is kankerpatient. Medische opvolging voor beiden is cruciaal. Wat betreft verzoeker, stelt de behandelende arts dat hij een zeer hoog risico loopt op ernstige, levensbedreigende situatie indien geen adequate behandeling met insuline wordt verdergezet. Diverse stukken werden neergelegd op het CGVS."*

Verder stellen verzoekers dat het feit dat een conflict een impact heeft op grote groepen mensen of in het algemeen op burgers het aantonen van een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag niet in de weg staat maar integendeel de gegrondheid van de vrees versterkt en verwijst daarvoor naar paragraaf 17 van hogergenoemde UNHCR Guidelines. Zij stellen dat voor de toepassing van het Vluchtelingenverdrag geen gedifferentieerd risico dient aangetoond te worden.

Toegepast op verzoekers, wijzen zij er eerst op dat wat betreft de socio-economische situatie niemand gespaard blijft behalve een kleine groep geprivilegeerden die nauwe banden onderhouden met de overheid en citeren een passage uit de COI Focus Venezuela Situation Sécuritaire van 29 april 2018 (update, p. 44). Vervolgens wijzen zij er op dat volgens UNHCR voor een zeer groot aantal Venezolanen de nood aan internationale bescherming is aangetoond en citeren ook hier dezelfde COI Focus (p. 28).

Wat betreft de prospectieve beoordeling van de vrees voeren verzoekers aan dat zij niet moeten aantonen dat zij reeds vervolgd werden in het verleden maar dat de vrees prospectief moet toegepast worden en dat hierbij rekening moet worden gehouden met de evolutie van de situatie in de toekomst. Wat het causaal verband met een van de Conventiegronden betreft verwijzen verzoekers opnieuw naar paragraaf 32, 35 en 36 van hogergeciteerde UNHCR Guidelines en stellen, met verwijzing naar het rapport van de IACHR Inter-American Commission on Human Rights, Situation of Human Rights in Venezuela van 31 december 2017, dat het duidelijk is *“dat het regime aan de basis ligt van de huidige crisis en dat de mensenrechtenschendingen ten aanzien van de bevolking politiek gegrond zijn”*.

Wat betreft de beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen en de documenten die ter ondersteuning worden voorgelegd merken verzoekers het volgende op:

“Zowel de neergelegde documenten als de verklaringen van verzoekers dienen in overweging genomen te worden bij het evalueren van hun geloofwaardigheid. Zo stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak M.A. tegen Zwitserland: “[T]he Court does not agree with the Swiss Government that, merely because some of the documents were copies and on the ground of a generalised allégation that such documents could theoretically have been bought in Iran, the question of whether or not the applicant was able to prove that he would face treatment contrary to Article 3 of the Convention could be decided solely on the basis of the accounts he gave during the two interviews, without having regard to the documents submitted in support. This approach disregards the particular situation of asylum seekers and their spécial difficulties in providing full proof of the persécution in their home countries The veracity of the applicant's story must therefore also be assessed in the context of the documents submitted.

Zelfs wanneer verklaringen beschouwd worden als niet geloofwaardig dient rekening gehouden te worden met documenten gezien zij op zich kunnen volstaan om een realiteit van het risico aan te tonen. Zo besliste het Hof in I. t. Zweden: « En effet, la Cour ne conteste pas en l'espèce l'absence de crédibilité du requérant sur ce point de son récit (§ 64). Comme les autorités suédoises, elle juge les actes de torture réels mais estime qu'il n'est pas crédible que ces actes aient été subis dans le contexte décrit par le requérant. En dépit de ce constat, la Cour considère que l'existence d'un certificat médical atteste objectivement de la probabilité des faits de torture relatés. Dans la mesure où la présentation de ce certificat médical corrobore une partie du récit relaté, la Cour conclut qu'il existe un risque individuel que le requérant soit victime de traitements contraires à l'article 3 de la C.E.D.H. ,parce qu'il y a de fortes chances qu'il soit pris pour un activiste tchéchène. » Verder wijzen verzoekers op het feit dat volgens UNHCR een beoordeling van geloofwaardigheid gebaseerd moet zijn op het geheel van bewijselementen (met verwijzing naar UNHCR, *“Beyond Proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems: Full Report”*, mei 2013, p. 45) en dat vervolging onder het Vluchtelingenverdrag niet buiten kijf moet staan maar dat moet aangetoond worden dat er een redelijke mogelijkheid bestaat dat een persoon slachtoffer wordt van vervolging (met verwijzing naar J.C. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, 1991, p. 79-80). Tenslotte wijst verzoeker op het algemeen principe van het voordeel van de twijfel binnen het vluchtelingenrecht en dat de *“aangehaalde elementen dienen niet noodzakelijk op persoonlijke ervaring gestoeld te zijn. Het lot van vrienden, familie of mensen behorende tot dezelfde groep kunnen de vrees aantonen”* (met verwijzing naar UNHCR, *Guide et Principes Directeurs sur les Procédures et Critères à Appliquer pour Déterminer le Statut des Réfugiés*, december 2011, par. 203 en 43).

Verzoekers stellen naar waarheid hun problemen uiteengezet te hebben tijdens beide gehoren op het CGVS. Met betrekking tot de door het CGVS vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van beide verzoekers over de dreigtelefoontjes, houden verzoekers het volgende voor in het verzoekschrift: *“Eerst en vooral merken verzoekers op dat het de schoonmoeder van verzoeker is die dreigtelefoons ontvangen had ! Verzoeker heeft dat ook een paar keer aangegeven tijdens gehoren CGVS. De bestreden beslissing spreekt van dreigtelefoons die “jullie” in januari 2018 ontvangen zouden hebben. Dit is onjuist en maakt een groot verschil uit in beleving van de situatie. De schoonmoeder van verzoeker werd telefonisch bedreigd. Zij deelt dat mee aan haar dochter, die uit eerste hand vernam dat haar moeder bedreigd werd door de Rastrojos.*

Zij ging ook na het eerste telefoontje mee met haar moeder om klacht in te dienen. Uiteraard heeft Mevrouw R. dat meegedeeld aan haar echtgenoot, maar hij was niet op dezelfde manier betrokken bij dit alles en heeft het niet op dezelfde manier mee-geleefd. De politiediensten hadden meegedeeld dat het telefoontje afkomstig was uit een gevangenis. Verzoeker dacht dat het afkomstig was uit de gevangenis in Tachira, met name Santa Ana, maar de oproep kwam van een gevangenis gelegen aan de andere kant van het land, in de staat Bolivar, vermoedelijk El Dorado. Het weze herhaald dat de

schoonmoeder de dreigtelefoons ontving, dat enkel haar dochter meeding om klacht neer te leggen, dat mijnheer wel op de hoogte gebracht werd van de feiten, maar deze met iets meer afstand heeft gevolgd. Hieruit concluderen dat hierdoor de geloofwaardigheid van verzoeker betreffende het incident met SEBIN op de helling komt te staan, houdt geen steek. Wat betreft de sollicitaties van verzoeker, deelt hij mee dat hij bij 2 televisiestations en bij 2 radiostations heeft gecolliciteerd in de loop van 2017. Het CGVS is duidelijk de totaliteit van het relaas van verzoekers uit het oog verloren. Het staat niet ter discussie dat verzoeker heeft gewerkt in de mediasector tot 2011 en dat hij in 2017 opnieuw probeerde om een baan in de sector te verkrijgen. Hij werd daarop meegenomen door agenten van de SEBIN (zie "feiten"). Begin 2017 reisde verzoeker naar Chili en Peru, op zoek naar een beter bestaan. In Venezuela kon hij immers niet meer aan de slag in de mediasector. Hij heeft tevens diabetes type 1, waarvoor geen mediscatie voorhanden is in Venezuela. Wat betreft de motivering dat verzoekers "even naar Colombia" gingen en terugkeerden, stellen verzoekers vast ook hier verkeerd begrepen te zijn door het CGVS. Zij overschreden de grens met Colombia om een "stempel" te verkrijgen, zodat ze later zonder problemen zouden kunnen oversteken. Men dreigde er immers mee de grens te sluiten..."

Tenslotte stellen verzoekers een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet te lopen en verwijzen daarvoor naar wat in het verzoekschrift met betrekking tot het vluchtelingenstatuut werd uiteengezet.

Verzoekers vragen de bestreden beslissingen te hervormen en hen de status van vluchteling, in ondergeschikte orde de status van subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekers voegen volgende stukken toe aan hun verzoekschrift:

- Stuk 1: bestreden beslissing CGVS – kopie;
- Stuk 2: Pro deo aanstelling raadvrouw;
- Stuk 3: Medisch certificaat verzoeker – mbt diabetes problematiek.

2.2.2. Verwerende partij legt op 6 januari 2020 een eerste aanvullende nota dd. 3 januari 2020 neer waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: COI Focus Venezuela : *"situation socio-économique"* van 20 april 2018 Venezuela; Situational update and 2019 outlook, bron: Acaps; *"Venezuela blackout. With the electricity out, I can't get my chemo"*, bron: Al Jazeera; *"Venezuelans scramble for food and water as oil exports hit by blackout"*, bron: Reuters; *"10 things you need to know about Venezuela's human rights crisis"*, bron: Amnesty International Venezuela 2017-2018, bron: Amnesty International; *The Darkest Hours. Power Outages Raise the Temperature in Venezuela*, bron: ICG; *"Venezuela. All you need to know about the crisis in nine charts"*, bron: BBC; *"Venezuela's elite restaurants thrive as food shortages worsen"*, bron: The Financial Times; *"The Maduro diet: food v. freedom in Venezuela"*, bron: CSIS; *"Venezuelans turn to food production amid crisis"*, bron: Al Jazeera.

Verwerende partij legt op 6 januari 2020 een tweede aanvullende nota dd. 3 januari 2020 neer waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: *"COI Focus Venezuela: "Situation Sécuritaire"* van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; COI Focus Venezuela: *Veiligheidssituatie (addendum)* van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; *Disminuye tasa de muertes violentas en Táchira durante 2018*, bron : Observatorio Venezolano de Violencia; *Táchira: en abril casi 70% de los delitos reportados fueron homicidios*, bron: Observatorio Venezolano de Violencia; *Táchira en junio: 41,7% de los victimarios fueron funcionarios policiales*, bron : Observatorio Venezolano de Violencia; *La falta de registro noticioso enmascara la violencia en Táchira*, bron : Observatorio Venezolano de Violencia; *La mayoría de los sucesos violentos en Táchira ocurren a plena luz día*, bron : Observatorio Venezolano de Violencia; *Nieuwsbrief 010: Ronseling van Venezolaanse migranten door gewapende groeperingen aan de grens tussen Colombia en Venezuela*. bron: Stichting Redes".

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna 'Asielprocedure richtlijn'), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedure richtlijn.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekers om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekers te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna 'Kwalificatie richtlijn') en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedure richtlijn.

In de zaak "*M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*" heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatie richtlijn.

Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatie richtlijn voor de toekenning van internationale bescherming.

Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*"

(HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66)

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, i.e. de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan”*.

2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Volgens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.4.2. De kern van het vluchtrelaas van beide verzoekers kan, volgens hun verklaringen, als volgt worden samengevat.

Eerste verzoeker werkte begin 2010 als regisseur voor de Venezolaanse staatstelevisie en was verantwoordelijk voor de opname van verschillende propaganda filmpjes die het regime van Hugo Chavez verheerlijkten alsook programma's zoals *“alo presidente”*, een programma met de President zelf, waardoor hij kennis kreeg van gevoelige informatie. Eerste verzoeker wilde echter ook de fouten van de regering aanklagen maar dit werd niet toegelaten. Toen hij kritische vragen stelde over het disproportionele bedrag dat werd vrijgemaakt voor de propagandafilmpjes werd hem duidelijk gemaakt dat een deel van het geld bestemd was voor de persoonlijke verrijking van zijn baas en werd hem aangeboden hiervan deel uit te maken, wat hij weigerde. Later werd hij ingezet als medewerker bij programma's zoals *“Via del cine”* waar weinig gevoelige informatie aan bod komt. Toen zijn moeder

ernstig ziek werd, stond verzoeker haar bij en toen hij daarna naar de zender terugkeerde werd hem meegedeeld dat zijn contract niet verlengd werd. Toen hij daarna terug naar huis keerde werd hij tegengehouden door de SEBIN en een bestelwagen ingesleurd, waarin ze hem vertelden dat ze hem nooit meer in de media wilden zien werken. Daarna werkte eerste verzoeker op informele manier in San Cristobal en verkocht er artisanale producten. Door de verslechterende economische situatie in Venezuela probeerde verzoeker in Chili en Peru begin 2017 aan werk te geraken maar na vier maanden kwam hij terug naar Venezuela. Aangezien de zaak van zijn echtgenote (tweede verzoekster) en haar moeder het moeilijker kreeg, besloot hij toch weer te solliciteren bij een aantal TV en radio-stations, in de veronderstelling dat er genoeg tijd was voorbijgegaan sinds zijn werk bij de staatstelevisie en de daaropvolgende problemen. Er kwam evenwel nooit een reactie. In september 2017 werd eerste verzoeker opnieuw plots aangehouden en meegenomen door SEBIN, waar hem opnieuw werd duidelijk gemaakt dat hij niet meer in de media mocht werken. Enkele maanden later werd de kopieerwinkel van zijn echtgenote overvallen en ontving zijn schoonmoeder vanaf januari 2018 drie telefoontjes van onbekenden waarin zij werd afgeperst om 20 miljoen bolivares te betalen. Toen bleek dat zij dat geld niet hadden, werd in een tweede telefoontje gedreigd met de ontvoering van tweede verzoekster en in een derde telefoontje werd gedreigd dat tweede verzoekster zou vermoord worden. Tweede verzoekster en haar moeder legden klacht neer bij twee politiediensten. Daarbij werd het telefoonnummer dat eerste verzoekers schoonmoeder opbelde getraceerd en bleek zij vanuit een gevangenis te worden opgebeld. Verzoekers vreesden vermoord te worden door de bende die hen afpersten of door de SEBIN en besloten uiteindelijk in België internationale bescherming te zoeken.

2.4.3. De Raad stelt vast dat tweede verzoeksters vluchtrelaas volledig gebaseerd is op de vluchtmotieven van eerste verzoeker en dat de beslissing genomen met betrekking tot tweede verzoekster de motieven in de beslissing met betrekking tot haar echtgenoot herneemt. Grondige analyse van het administratief dossier wijst uit dat tweede verzoekster zich inderdaad op dezelfde feiten beroept als haar echtgenoot en geen wezenlijk andere elementen aanbrengt ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming.

Wat betreft de verwijzingen in het verzoekschrift naar de UNHCR Guidelines No. 12 ter ondersteuning van het beroep, wijst de Raad er op dat de desbetreffende richtlijn aanbevelingen bevat met betrekking tot de beoordeling van verzoeken om de vluchtelingenstatus in situaties van gewapend conflict en geweld. Hoewel richtlijnen van UNHCR waardevolle aanbevelingen bevatten bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming zijn zij niet bindend in de Belgische rechtsorde. Bovendien hebben de UNHCR Guidelines No. 12 specifiek betrekking op de verhouding tussen de vluchtelingendefinitie in de Conventie van Genève en de vluchtelingendefinitie in de regionale Vluchtelingenverdragen zoals de *“OAU Convention Governing the Specific Aspects of Refugee Problems in Africa”* van 10 september 1969 en de *“Cartagena Declaration on Refugees, Colloquium on the International Protection of Refugees in Central America, Mexico and Panama”* van 22 November 1984 en benadrukken zij in de eerste plaats dat ongeacht de kwalificatie van een bepaalde situatie in een land de methode om een verzoek om vluchtelingenstatus te beoordelen dezelfde is, met name een volledige en inclusieve toepassing van de vluchtelingen definitie op de specifieke situatie (zie UNCHR Guidelines No. 12, para. 5), wat onder meer inhoudt dat, voor wat betreft het Vluchtelingenverdrag, de link met één van de gronden voor vervolging in de vluchtelingendefinitie wordt aangetoond.

Na grondige analyse van het administratief dossier en de elementen aangebracht ter terechtzitting door beide partijen, stelt de Raad het volgende vast met betrekking tot verzoekers' vluchtmotieven.

In de bestreden beslissingen wordt geen geloof gehecht aan verzoekers' verklaringen met betrekking tot de dreigtelefoontjes in januari 2018, de sollicitatie van eerste verzoeker bij verschillende TV en radio-stations in de loop van 2017 en de problemen van eerste verzoeker met SEBIN. In hun verzoekschrift werpen verzoekers eerst en vooral op dat wat betreft de opgeworpen tegenstrijdigheden in verzoekers' verklaringen met betrekking tot de dreigtelefoons niet zijzelf maar de moeder van tweede verzoekster (schoonmoeder van eerste verzoeker) deze telefoons ontvangen heeft en dat zij dat ook een paar keer hebben aangegeven tijdens het gehoor bij het CGVS, terwijl de bestreden beslissingen verwijzen naar dreigtelefoons die *“jullie”* (i.e. beide verzoekers) in januari 2018 ontvangen zouden hebben.

De Raad stelt vast dat *stricto sensu* de desbetreffende zin in de bestreden beslissingen de gehoorverslagen van beide verzoekers niet correct weergeeft, nu uit de gehoorverslagen blijkt dat beide verzoekers inderdaad verklaard hebben dat de moeder van tweede verzoekster de dreigtelefoontjes ontving en met de afpersers in contact stond. Evenwel vermeldt dezelfde paragraaf in de derde zin wel degelijk dat het om *“aan uw schoonmoeder gerichte dreigtelefoons”* gaat en blijkt uit de rest van de

bewuste paragraaf dat met “jullie” beide verzoekers en de moeder van tweede verzoekster samen bedoeld worden, wat ook consistent is met de verklaringen van beide verzoekers in de gehoorverslagen zodat hieruit geenszins kan besloten worden dat de commissaris-generaal er verkeerdelijk vanuit gaat dat verzoekers zelf de dreigtelefoons in ontvangst namen, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren.

Verder moet worden vastgesteld dat verzoekers de inhoudelijke tegenstrijdigheden vastgesteld in de bestreden beslissingen met betrekking tot de dreigtelefoons trachten te verklaren door te stellen dat eerste verzoeker niet op dezelfde manier betrokken was bij deze feiten, aangezien ze hem werden meegedeeld door zijn echtgenote en zelf ook niet aanwezig was bij de politie waar klacht werd neergelegd. De Raad is evenwel niet overtuigd door deze uitleg nu het om zeer fundamentele aspecten van dit onderdeel van het asielrelaas gaat die op geen enkele wijze als details kunnen worden bestempeld. Zo is het inderdaad weinig geloofwaardig dat tweede verzoekster uitdrukkelijk verklaart dat de afpersers zich identificeerden als de Rastrojos, een Colombiaanse beweging (gehoorverslag II CGVS tweede verzoekster, p. 5) en dat eerste verzoeker negatief antwoordt op de vraag of de dreigtelefoontjes werden gepleegd in naam van een bepaalde groep of instantie (gehoorverslag II CGVS eerste verzoeker, p. 15). Zelfs al zou eerste verzoeker niet vertrouwd zijn met de Colombiaanse beweging in kwestie, dan nog is het niet geloofwaardig dat tweede verzoekster dit niet zou vermeld hebben aan eerste verzoeker, vooral gezien de oma van tweede verzoekster naast de Venezolaanse ook de Colombiaanse nationaliteit heeft (gehoorverslag I CGVS eerste verzoeker, p. 3). Ook de tegenstrijdige verklaringen van beide verzoekers over de gevangenis van waaruit de dreigtelefoons zouden zijn gepleegd worden als dusdanig niet weerlegd door de stelling van verzoekers dat eerste verzoeker niet op dezelfde manier als tweede verzoekster betrokken was bij deze zaak. Ook hier geven verzoekers geen overtuigende verklaring voor het feit dat eerste verzoeker de gevangenis van Tachira (de staat waarvan verzoekers afkomstig zijn) vermeldt als gevangenis van waaruit de telefoons zijn schoonmoeder bereikten en de tweede verzoekster een gevangenis aan de andere kant van het land, nu in het verzoekschrift enkel wordt gesteld “*[V]erzoeker dacht dat het afkomstig was uit de gevangenis in Tachira, met name Santa Ana, maar de oproep kwam van een gevangenis gelegen aan de andere kant van het land, in de staat Bolivar, vermoedelijk El Dorado*” en zij derhalve enkel hun verklaringen herhalen wat niet volstaat om de vastgestelde tegenstrijdigheden te weerleggen.

Wat betreft het verband tussen de dreigtelefoons van januari 2018 en de bedreiging door de SEBIN in september 2017 stelt de Raad vast dat verzoekers zelf verklaren niet zeker te zijn of er een verband is tussen beide feiten. Uit de lezing van de gehoorverslagen van beide verzoekers valt in elk geval niet op te maken dat de dreigtelefoons door de SEBIN zouden zijn gepleegd of dat zij te maken zouden hebben met de eerdere waarschuwingen aan het adres van eerste verzoeker om niet meer in de media actief te zijn.

Beide verzoekers uiten een dergelijk vermoeden tijdens het tweede gehoor (gehoorverslag II CGVS tweede verzoekster, p. 4-5, gehoorverslag II CGVS eerste verzoeker, p. 3) maar stellen tegelijk dit verband pas gelegd te hebben toen ze reeds in België waren. Bovendien stelt eerste verzoeker tijdens zijn eerste gehoor dat er mogelijk een verband is tussen de overval op de winkel en de dreigtelefoons maar tegelijk dat “*[I]k maak een link met alles, maar het kan zijn dat het aparte incidenten waren*” (gehoorverslag I CGVS, eerste verzoeker, p. 11). Ter terechtzitting verklaren verzoekers uitdrukkelijk dat beide feiten niets met elkaar te maken hebben. De Raad stelt vast dat verzoekers hun verklaringen over het verband tussen beide feiten in de loop van de procedure wijzigen en dat in elk geval nergens uit de verklaringen van verzoekers blijkt dat diegenen die de dreigtelefoons pleegden verwezen naar de activiteiten van eerste verzoeker in de media of zijn pogingen om opnieuw in de media aan de slag te gaan. Daar waar de Raad vaststelt dat de verklaringen van verzoekers over de sollicitaties van eerste verzoeker consistent zijn, is dit niet het geval voor hun verklaringen met betrekking tot de dreigtelefoons, zoals hoger opgemerkt en geven zij zelf ter terechtzitting aan dat er geen verband bestaat tussen de dreigtelefoons en de beweerdelijke incidenten met SEBIN.

Tenslotte kan de Raad het CGVS bijtreden waar het vragen stelt bij het feit dat verzoekers voor hun vertrek naar België naar Colombia zijn gegaan en daarna nog enkele dagen naar Venezuela zijn teruggekeerd. Dit valt uiteraard moeilijk te rijmen met eerste verzoekers verklaring dat hij vreest dat SEBIN hem zal doen verdwijnen (gehoorverslag I CGVS eerste verzoeker, p. 12). Verzoekers verklaring dat zij de grens met Colombia overstaken “*om een “stempel” te verkrijgen, zodat ze later zonder problemen zouden kunnen oversteken*” omdat men er mee dreigde de grens te sluiten, volstaat niet, nu het feit dat ze alsnog terugkeerden naar Venezuela, hun vrees voor vervolging verder ondermijnt. Verder wijst de Raad er op dat eerste verzoeker verklaarde dat zijn “*tweede vrees is dat ik mijn familie niet kan onderhouden, mijn derde vrees is mijn gezondheid*” (gehoorverslag I CGVS eerste verzoeker,

p. 12 en dat hij in het verleden zijn medicatie uit Colombia had verkregen en die niet in Chile beschikbaar was (gehoorverslag I CGVS eerste verzoeker, p. 3).

De Raad stelt vast dat de activiteiten van verzoeker als regisseur bij de Staatstelevisie en van programma's met de voormalige president Chavez niet betwist worden maar dat deze dateren van 2010, terwijl verzoeker verklaarde dat zijn belangrijkste probleem voor september 2017 zijn wankelende gezondheid was. Hieruit blijkt niet dat eerste verzoeker geboekstaafd staat als een opposant van het regime. Tegelijk verklaarde eerste verzoeker dat zijn schoonmoeder, behalve het feit dat ze twee keer beroofd is, geen problemen heeft gekend sinds het vertrek van verzoekers en dat ze *"aan de kant van het regime [staat]"* (gehoorverslag II CGVS eerste verzoeker, p. 2).

Tenslotte wijst de Raad, voor zover verzoekers zich beroepen op de arresten *M.A. c. Suisse* (EHRM, M.A. c. Suisse, no. 52589/13, arrest van 18 november 2014, § 62) en *I.c. Suède* (EHRM, *I.c. Suède*, no. 61204/09, arrest van 5 september 2013, § 63) om te stellen dat *"zowel de neergelegde documenten als de verklaringen van verzoeker in overweging [dienen] genomen te worden bij het evalueren van hun geloofwaardigheid"* en dat *"zelfs wanneer verklaringen beschouwd worden als niet geloofwaardig dient rekening gehouden te worden met documenten gezien zij op zich kunnen volstaan om een realiteit van het risico aan te tonen"* op het volgende. Voor zover verzoekers hiermee beweren dat het CGVS geen rekening zou gehouden hebben met de documenten die door hen zijn neergelegd, tonen zij dit niet aan, nu de bestreden beslissing wel degelijk de door verzoekers neergelegde documenten in aanmerking heeft genomen en beoordeeld, waarbij werd geconcludeerd dat de *"door u in het kader van uw asielerzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteit, uw nationaliteit, de identiteit en nationaliteit van uw dochter, het overlijden van uw moeder, uw opleiding en uw vroegere professionele activiteiten in de mediasector, uw woonplaats in 2009, de professionele activiteiten van uw echtgenote, uw gezondheidssituatie en uw legale reis van Colombia naar België staan hier immers niet ter discussie."* De Raad stelt vast dat verzoekers nergens gewag maken van foltering, wat aan de orde was in het geciteerde arrest *I. c. Suède*. Verzoekers tonen niet aan welk document op zich volstaat om de gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade in de zin van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Een gegronde vrees voor vervolging omwille van ras, nationaliteit, godsdienst, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging is niet aangetoond.

2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.5.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."*

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partijen, opdat zij kunnen genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een *"reëel risico"* lopen. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip *"ernstige schade"* door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna 'HvJ') sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt. Het HvJ oordeelde dat, "[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt" en dat "[d]e [...] termen 'foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker', betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ, C-465/07, "Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie", arrest van 17 februari 2009 (GK), punt 32).

Het Hof vervolgt "[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. (Ibid., punt 28).

In het arrest *M'Bodj t. Belgische Staat* stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. (HvJ, C-542/13, *M'Bodj t. Belgische Staat*, arrest van 18 december 2014 (GK), par. 32 en 36). Zo stelt het Hof dat uit "artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83, volgt duidelijk dat zij alleen van toepassing is op onmenselijke of vernederende behandelingen die een verzoeker in zijn land van herkomst ondergaat. Daaruit volgt dat de Uniewetgever het voordeel van de subsidiaire bescherming heeft willen beperken tot gevallen waarin de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen" (punt 33).

Het HvJ stelt dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU "moet voortvloeien uit de gedragingen van derden" en dat "de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen" door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet:

"a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade".

"hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst" (punt 35).

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft bijgevolg betrekking op "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld" en die zich voordoet in zijn land van oorsprong. De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de asielzoeker in zijn land wordt blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben "op een bepaald soort schade" (HvJ, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, punt 32).

Voor zover verzoekers zich baseren op de door hen aangebrachte elementen inzake hun vrees voor vervolging omwille van het beweerdelijke verbod opgelegd aan verzoeker om nog in de media sector te werken en de bedreigingen van SEBIN die ze hierover ontvingen om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, kan de Raad volstaan met de vaststelling in punt 2.4.3. van dit arrest dat zij geen vrees voor vervolging aannemelijk maken gezien hun verklaringen niet geloofwaardig zijn.

In de mate dat verzoekers zich baseren op de algemene sociale en economische situatie in Venezuela om ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, stellen zij in essentie dat de levensomstandigheden en perspectieven voor hen en hun dochter dermate slecht zijn

en precair blijven dat niet kan verwacht worden dat zij terugkeren naar hun land. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de mens waaruit blijkt dat socio-economische overwegingen in asielzaken *“slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling”*.

De Raad herinnert vooreerst aan de vaste rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna ‘EHRM’) volgens dewelke mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM, *F.G. e.a. v. Sweden*, nr.43611/11, arrest van 23 maart 2016, §§ 111-112).

Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten. Maar in beide gevallen moet het risico reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM, *J.K. e.a. v. Sweden*, nr. 59166/12, arrest van 26 augustus 2016, § 80 met verwijzing naar EHRM, *NA. V. The United Kingdom*, nr. 25904/07, arrest van 17 juli 2008, § 110; *F.H. v. Sweden*, nr. 32621/06, arrest van 20 januari 2009, § 102 en *H.L.R. v. France*, arrest van 29 april 1997, § 40).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat de loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM, *Vilvarajah a.o. v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, arrest van 30 oktober 1991, § 111). Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM, *Y. v. Russia*, nr. 20113/07, arrest van 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italy* [GC], nr. 37201/06, arrest van 28 februari 2008, § 131; EHRM, *Mamatkulov en Askarov v. Turkey*, nrs. 46827/99 en 46951/99, arrest van 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Müslim v. Turkey*, nr. 53566/99, arrest van 26 april 2005, § 68).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt ook dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekers moeten daarbij aantonen dat hun persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 van het EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*).

Zoals het CGVS terecht opmerkt in de bestreden beslissingen en in de aanvullende zijn socio-economische overwegingen in asielzaken slechts relevant wanneer de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien.

Daarbij vormen de eventuele kwetsbaarheid van de verzoekster voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van haar situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen (EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, arrest van 27 mei 2008, § 42; EHRM, *M.S.S. v. Belgium and Greece*, 21 januari 2011, nr. 30696/09, § 254 ; EHRM, *Sufi en Elmi v. the United Kingdom*, 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, § 283 ; EHRM, nr. 60367/10, *S.H.H. v. the United Kingdom*, 29 januari 2013, nr. 60367/10, §§ 76 en 92).

De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in Venezuela is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht

van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking. Uit de informatie aangebracht door het CGVS in haar aanvullende nota blijkt dat het Maduro regime voedselprogramma's gebruikt als politiek wapen om de Venezolaanse bevolking te manipuleren en te controleren en dat ondanks de ongeziene economische en humanitaire crisis, het regime buitenlandse hulp blijft afwijzen en bewust een beleid voert dat de economie enkel verder ondergraaft (zie CSIS, *The Maduro Diet: Food v. Freedom in Venezuela*, July 9, 2018). Verder worden arme gezinnen disproportioneel geraakt door de crisis in Venezuela leeft 92% van de bevolking in armoede, waarvan 61% in extreme armoede, terwijl de distributie van voedseldozen via het CLAP systeem zeer onregelmatig is.

Verzoekers kunnen evenwel niet aantonen dat zij kwetsbare personen zijn die leefden onder bijzondere benarde, inhumane omstandigheden. Zo blijkt uit verzoekers verklaringen dat tweede verzoekster een kopieercenter uitbaatte samen met haar moeder - en dat later op de naam van tweede verzoekster en haar broer is gezet - in een huis met drie verdiepingen dat eigendom is van haar moeder en waarin ook het kapsalon van haar moeder gevestigd was (gehoorverslag CGVS I echtgenote, p. 3) en waar ook verzoekers woonden. Volgens de verklaringen van eerste verzoeker heeft zijn schoonmoeder haar zaak officieel gesloten in oktober 2018 (gehoorverslag II CGVS, tweede verzoekster, p. 2) maar werkte ze wel nog als styliste (gehoorverslag II CGVS eerste verzoeker, p. 2) Verder heeft eerste verzoeker volgens zijn verklaringen na zijn ontslag bij de staatstelevisie heel veel jobs in het zwart gehad en heeft hij gedurende een periode een zelf een zaak gehad in hetzelfde gebouw als de kopieerzaak maar is hij daarmee gestopt toen de kopieerzaak naar boven werd uitgebreid (gehoorverslag I CGVS eerste verzoeker, p. 2). Bovendien werden zij financieel gesteund door de broer van tweede verzoekster, die in België verblijft en die hun ticket naar België betaalde. Hieruit blijkt dat verzoekers in elk geval over enige financiële armslag beschikken en bovendien nog ondersteuning kunnen krijgen van de moeder van tweede verzoekster.

Hoewel de economische situatie in Venezuela precair blijft, is niet aangetoond dat verzoekers, in geval van terugkeer naar Venezuela, in een situatie van extreme armoede zullen terechtkomen in de zin van de hoger geciteerde rechtspraak van het EHRM. Verzoekers tonen ook niet aan een ernstig risico te lopen om persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te worden onderworpen omwille van de verregaande onverschilligheid van de autoriteiten voor de benarde sociaal-economische omstandigheden in Venezuela. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij geheel afhankelijk waren van overheidssteun of dat zij buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, terecht zullen komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stelt om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, waardoor zij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (EHRM, *Sufi and Elmi v. the United Kingdom*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, par. 282-284; EHRM, *Salah Sheekh v. the Netherlands*, nr. 1948/04, 11 januari 2007, par. 137; EHRM, *M.S.S. / België en Griekenland*, nr. 30696/09, 21 januari 2011, par. 254). De door verzoekers in hun verzoekschrift geciteerde rapporten van het UN Human Rights Office of the High Commissioner en de Inter-American Commission on Human Rights met betrekking tot toegang tot sociaal-economische rechten en beschikbaarheid en toegang tot voedsel en gezondheidszorg, bevestigen de algemene precaire situatie in Venezuela maar hebben geen betrekking op de individuele situatie van verzoekers en zijn niet van aard om de conclusie van de Raad met betrekking tot het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet in hoofdte van verzoekers om te buigen.

Voor zover verzoekers zich beroepen op hun medische problematiek om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aan te tonen, wijst de Raad erop dat hij overeenkomstig artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet niet bevoegd is om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van het CGVS inzake een verzoek om internationale bescherming te oordelen over de vraag of verzoekers aan een ziekte lijden die een reëel risico inhoudt voor leven of fysieke integriteit, noch over de vraag of zij een reëel risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate verzorging mogelijk is in het land van herkomst. Zoals het CGVS in de bestreden beslissingen terecht heeft aangegeven, dient men zich voor de beoordeling van de medische problemen van verzoekers te wenden tot de geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Het begrip internationaal of binnenlands gewapend conflict werd door het Hof van Justitie als volgt geïnterpreteerd in het arrest *Aboubacar Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*. Vooreerst wijst het Hof er op dat *“[D]e Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”* (HvJ, C-285/12, *“Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”* (GK), arrest van 30 januari 2014, punt 29).

Het Hof vervolgt: *“Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43)”*. (ibid, punt 30). Het Hof besluit: *“Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld”*.

2.5.4. De Raad stelt vast dat uit de door de partijen aangebrachte landeninformatie blijkt dat de diepe economische en politieke crisis in Venezuela het gevolg is van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus *“Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de *“Colectivos chavistas”* en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld.

De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus *“Venezuela: Situation Sécuritaire”* van 4 april 2019) en stelt vast dat in beide aanvullende nota's van het CGVS dd. 3 januari 2020 wordt gesteld dat *“[u]it de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroom sterker aanwezig is in bepaalde departementen, zoals onder meer de deelstaat Tachira waarvan verzoekers afkomstig zijn. Tachira, grenzend aan Colombia in het zuiden kende in 2018 een moordcijfer van 81,4 per 100.000 burgers. Tachira wordt net zoals de rest van het land gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel. Verder komt ook rekrutering door criminele bendes en politieel geweld er veelvuldig voor.”* Het CGVS besluit evenwel dat er actueel geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict en dat er geen *“zwaarwegende gronden [bestaan] om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Tachira, Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin*

van artikel 48/4 §2, c) van de Vreemdelingenwet". Verzoekers brachten geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Raad stelt vast dat er uit de informatie bij het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota's niet kan worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet en artikel 15c van de Kwalificatierichtlijn zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie. Verzoekers tonen dit ook niet aan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET